

Συμπόρευση με τον Αναστάντα Κύριο

Ορθοδοξία / Θεολογία

Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

Μετά από την Ανάστασή Του ο Κύριος εμφανιζόταν διαρκώς στους μαθητές Του, για να τους ενισχύσει και να ενδυναμώσει την πίστη των ότι η ζωή νίκησε τον θάνατο. Εξ άλλου, πριν από την Σταύρωσή Του τους είχε προεξαγγείλει τόσο το Πάθος όσο και την Ανάστασή Του, ύστερα από τρεις ημέρες. Ήταν τόσοσ, όμως, ο πόνος των μαθητών, τόσοσ «ο φόβος των Ιουδαίων» και τόσο μεγάλη η απογοήτευσή των ότι ο θάνατος και η ταφή του αγαπημένου των σήμανε και την οριστική Του απώλεια, ώστε χρειάστηκε ο Κύριος να εμφανιστή πολλές φορές, για να επιβεβαιώσει ότι πράγματι ανεστήθη. Αναφέρονται ένδεκα τέτοιες εμφανίσεις στην Καινή Διαθήκη, – όσα και τα αντίστοιχα Εωθινά Ευαγγέλια, που διαβάζονται κατά τον Όρθρο της Κυριακής- αλλά υπήρξαν σίγουρα και άλλες που δεν περιγράφονται αναλυτικά.

Μια από τις πιο όμορφες αυτές διηγήσεις, με βαθύτατο θεολογικό και παιδαγωγικό περιεχόμενο, αναφέρει ο Λουκάς (κδ' 12-35). Πρόκειται για την εμφάνιση του Αναστάντος Κυρίου σε δύο από τους Εβδομήκοντα, τον ίδιο τον Λουκά, κατά πάσα πιθανότητα, και τον Κλεόπα. Πρόκειται για μια από τις πλέον αναλυτικές

περιγραφές εμφανίσεων του Κυρίου. Γιατί άραγε; Αξίζει να παρατηρήσωμε κάποια στάδια αυτής της ξεχωριστής συναντήσεως και συμπορεύσεως.

Στάδιο πρώτο: Ο Κύριος εμφανίζεται απρόοπτα –«εγγίσας συνεπορεύετο αυτοίς»- και χωρίς να γίνη αντιληπτός –«οι οφθαλμοί αυτών εκρατούντο του μη επιγνώναι αυτόν»- στην πορεία των δύο μαθητών προς την Εμμαούς, μια μικρή πόλη σε απόσταση 60 σταδίων από την πόλη του Πάθους, τα Ιεροσόλυμα, και παρεμβαίνει στον διάλογό των. Ποιο είναι το αντικείμενο της συζητήσεώς των; Ποιο άλλο από «τα συμβεβηκότα» των ημερών.

Στάδιο δεύτερο: Ο Κύριος, αν και γνωρίζη, ως «ο ετάζων νεφρούς και καρδίας», και το θέμα της συζητήσεώς των και την αιτία της αγωνίας των, εν τούτοις τους ερωτά με ενδιαφέρον: «τίνες οι λόγοι ούτοι ούς αντιβάλλετε προς αλλήλους και εστέ σκυθρωποί;», για να τους δώση ευκαιρία να εξωτερικεύσουν τον πόνο των και στην συνέχεια να τους παρηγορήση. Στόχος του σ' αυτήν την φάση δεν είναι ούτε να τους επιπλήξη, που δεν τον αντιλήφθηκαν, ούτε να τους «επιβάλλη» την παρουσία Του. Έτσι, εκείνοι, μη υποψιαζόμενοι την θεική επίσκεψη, αφήνονται ελεύθεροι να «πούν τον πόνο των» και, το κυριώτερο, να εκφράσουν την διάψευση των ελπίδων των, ότι « τρίτην ταύτην ημέραν άγει σήμερον αφ' ου ταύτα εγένετο» και «ο μέλλων λυτρώσθαι τον Ισραήλ» δεν έχει δώσει σημεία ζωής. Αξίζει, στο σημείο αυτό, να διαπιστωθή, για άλλη μια φορά, η προσμονή εκ μέρους των ενός επιγείου Βασιλέως, λυτρωτού του Ισραήλ από τους εχθρούς και στην συνέχεια εξουσιαστή των σε βάρος των άλλων λαών, παρά τις συνεχείς αντίθετες

διαβεβαιώσεις του Κυρίου ότι η Βασιλεία Του δεν είναι δυναστική εξουσία, κατά τα πρότυπα των αρχόντων του κόσμου τούτου, αλλά διακονία (Ματθ., κ' 25-28) και εκούσια συμμετοχή στο πάθος Του (Μαρκ., η' 34-θ' 1).

Στάδιο τρίτο: Μόλις ο Κύριος διαπιστώνει την απογοήτευσή των αλλά κυρίως την αμφιβολία για την ανάστασή Του, καθ' ότι δεν πιστεύουν στα λεγόμενα των μαθητριών, ούτε και στο αντίκρυσμα του κενού μνημείου από τους άλλους μαθητές, τότε πιά τους απευθύνεται σε αυστηρό τόνο: «ω ανόητοι και βραδείς τη καρδία...», διότι λησμόνησαν όλες τις προφητείες που αναφέρονταν στο Πάθος και στην ένδοξό Του Ανάσταση, και αναγκάζεται να τους τις αναλύση εκ νέου. Η επίπληξη αυτή του Κυρίου προς τους δύο μαθητές έχει παιδαγωγική αξία, διότι λειτουργεί ως αφετηρία για το ξύπνημα από τον πνευματικό των λήθαργο.

Στάδιο τέταρτο: Πράγματι! Καθώς «διερμήνευεν αυτοίς εν πάσαις ταίς γραφαίς περί εαυτού», φαίνεται ότι τα λόγια Του είχαν τέτοια ευεργετική επίδραση μέσα των, που σχεδόν δεν κατάλαβαν ότι έφθασαν στον προορισμό των!

Στάδιο πέμπτο: Ο Κύριος, ακριβώς αυτήν την στιγμή, για να δοκιμάση την ετοιμότητά των να «βαδίσουν» μόνοι των, «προσεποιοίτο πορρωτέρω πορεύεσθαι». Ήταν, όμως, τόσο γλυκείς οι λόγοι του και τόσο μεγάλο το βάλαμο που έσταξε στις πληγωμένες των καρδιές, ώστε «παρεβιάσαντο αυτόν λέγοντες μείνον μεθ' ημών, ότι προς εσπέρας εστί και κέκλικεν η ημέρα». Μοιάζει να διήρκεσε ώρες αυτή η συνομιλία, από το πρωί μέχρι το βράδυ. Και όμως! Η απόσταση των 60 σταδίων, που χώριζε τις δύο πόλεις, διανύεται σε περίπου δύο ώρες. Δύο, λοιπόν, ώρες υπήρξαν αρκετές, για να συντελεσθή το «θαύμα», να μεταστραφή η διάθεση των μαθητών, ώστε να μην θέλουν να αποχωριστούν τον άγνωστο, ακόμη, συνοδοιπόρο των, που τους έχει, όμως, σαγηνεύσει με τον λόγο Του!

Στάδιο έκτο: Ο Κύριος δεν «μπορεί» να αντισταθή στην επιθυμία των μαθητών να μείνη κοντά των. Εξ άλλου, μέλλει να ολοκληρώση το σχέδιό Του, που είναι, όπως έγινε φανερό, η ενδυνάμωση των μαθητών στην πίστη του γεγονότος της Αναστάσεώς Του. Έτσι, για άλλη μια φορά, τους «αποκαλύπτεται» «εν τη κλάσει του άρτου», στην κοινωνία δηλ. με Αυτόν, στην μετοχή στο Σώμα Του. Οι οφθαλμοί των μαθητών τότε μόνον «διηνοίχθησαν και επέγνωσαν αυτόν», όταν Τον συνάντησαν και «κοινώνησαν» με τον Παθόντα και νυν Αναστάντα Κύριό των!

Στάδιο έβδομο: Όταν πλέον έχει ενδυναμωθεί αρκετά η καρδιά των, «ο Κύριος εγένετο άφαντος». Όπως διακριτικά εμφανίστηκε, έτσι και διακριτικά αποχωρεί και αφήνει τους μαθητές μόνους να κάνουν την αυτοκριτική των: Μα, πως δεν τον καταλάβαμε τόση ώρα; «Ουκ ην η καρδιά ημών καιομένη εν ημίν;»

Το συγκεκριμένο ερώτημα δεν αποτελεί απορία μόνον των συγκεκριμένων μαθητών του Κυρίου αλλά όλων των «πιστών», όλων των εποχών. Χρειάζεται να περάσουν ώρες, μέρες, μήνες, χρόνοι, ακόμη και μια ολόκληρη ζωή, για να αντιληφθούμε ότι ο Κύριος δεν είναι αλλού, είναι ανάμεσά μας, παρακολουθεί διακριτικά τις σκέψεις μας, διαβάζει τους λογισμούς μας και συμπορεύεται μαζί μας στο ταξίδι του βίου μας. Απλώς εμείς δεν το βλέπομε ούτε τον αναγνωρίζομε ως συνοδοιπόρο μας, διότι είμαστε απορροφημένοι «στα συμβεβηκότα των ημερών» μας, και θεωρούμε ότι Εκείνος δεν (μας) κατανοεί, ότι είναι «ο μόνος παροικών εν Ιερουσαλήμ» και «μη ειδώς τα γενόμενα εν αυτή». Αλήθεια, πόσο λίγο Τον γνωρίζομε και πόσο πολύ Τον έχομε παρεξηγήσει!

Ο Κύριος όχι μόνον κατανοεί και εμάς και τα γύρω μας συμβεβηκότα, αλλά, πολύ περισσότερο, προσφέρεται να μας αφυπνίση από την δική μας άγνοια και, το δυσκολότερο, να διασκεδάση τις αμφιβολίες μας. Μας ενθαρρύνη, μάλιστα, να Του εξομολογηθούμε τον πόνο μας, όπως ενεθάρρυνε και τους δύο μαθητές, και όταν το κάνωμε, σαν τον στοργικό πατέρα η τον μεγαλύτερο αδελφό, μας πιάνει από το χέρι και μας δείχνει ένα ένα τα «σημεία» Του.

Το ζήτημα είναι: Εμείς έχομε καθάρσει τα όμματα της διανοίας μας, έχομε ξεσκονίσει τον καθρέπτη του σώματος και της ψυχής μας, ώστε να βλέπωμε με διαύγεια το φως της Αναστάσεως, το φως το αληθινό, που λάμπει ιδιαιτέρως αυτές τις ημέρες; Τότε ίσως θα συνειδητοποιήσωμε καλύτερα και την προτροπή του ψαλμωδού: «Καθαρθώμεν τας αισθήσεις και οψωμεθα τω απροσίτω φωτί της αναστάσεως Χριστόν εξαστράπτοντα...». Μόνον εάν καθάρισωμε το έσοπτρό μας από τις κάθε λογής αμαρτίες και μολυσμένες σκέψεις, τότε και μόνον τότε θα δούμε με άλλα μάτια, με τα αναστημένα μάτια, τα μόνα καθαρά και αληθινά. Τόσο καθαρά, ώστε να βλέπουν τον Χριστό να αστράφτη από το απρόσιτο φως της Αναστάσεως, προσιτό, μόνον, σε όσους έχουν καταστήσει αστραφτερή την ύπαρξή των, ώστε να μπορέση να γεύεται την εμπειρία της Αναστάσεως, με την χάρη του Θεού!

Ας αγωνιζώμαστε, επομένως, αδελφοί μου, ως γνήσια και πιστά τέκνα Κυρίου, να γινώμαστε έμπειροι του αναστασίμου αυτού φωτός, τώρα μάλιστα που «τα πάντα πεπλήρωται φωτός», εναρμονίζοντες την ζωή και την πολιτεία μας με την ζωή και την πολιτεία του Αναστάντος Χριστού, ώστε συμπορευόμενοι μαζί Του και καταυγαζόμενοι από το πλούσιο φως Του να κατορθώσωμε να μετάσχωμε

«εκτυπώτερον (τελειώτερα και καθαρώτερα) εν τη ανεσπέρω ημέρα της Βασιλείας Του». Γένοιτο!

PERMANENTLY_REMOVED